

ПРЕКАРАЛИ ВАСИЛИ

Имало един стар ром и една старица. Добре, ама дошла Новата година и бабата казала:

– Старче, какво ще правим? Нито ядене имаме, нито нищо. Какво ще правим?

– Е, на жена ми акъла. Ще намерим, Господ ще ни даде!

Минал денят „Васили“ и големият сняг завалял. Тръгнал той из махалата, видял една компания – ядат и пият вътре. Той отишъл на вратата: „так-так-так“. Почукал. Отварили му.

– О-о-о! Господ идва! Господ идва! Видя ли, че Господ идва у нас?

Отворили му. Сигнал вътре. С голяма брада. Седели, пиели вътре.

– Сложи да яде Господ!

– Ядох, сине, ядох! Аз ядох.

Сигнал.

Посред нощ го хвърлили там, където било яденето и пиенето. Хвърлили го по средата. Другите вече се напили. Кой където седял, там си останал, заспал.

Станал, взел си една тенсия с ядене, взел си друга. Станал и си отишъл.

Нали ял много старецът – присрало му се. Взел една голяма чанта, която му оставили да напълни с жълтици. Взел чантата – напълнил я с говна.

Другите спали и се събудили. Отишли си.

– Булка, старецът може да е оставил някоя жълтица! Пендари остави!

Станал и си отишъл. На старицата:

– Ето, жено! Ето ти ядене.

Другите станали сутринта и взели чантата.

– Хей! Тежка чанта, бе!

– Тежка е, я! Тежка е! Това са жълтици, не е друго!

Като отворил:

– Еее! Да му еба мамицата! Какво ни е оставил! Взе яденето!

Станал старецът и си отишъл. Прекарал си Васильовден!

